

Sygn. akt III KO 55/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **B. W.**

oskarżonego o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w G.,
zawartego w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...)
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G. wystąpił do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. z wnioskiem o przekazanie sprawy o sygn. akt II K [...], toczącej się przed tym sądem przeciwko oskarżonemu B. W. , do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. , motywując to sytuacją zdrowotną oskarżonego. W uzasadnieniu wniosku Sąd Rejonowy wskazał, że w toku toczącego się postępowania, skierowanego przeciwko B. W. i kilkunastu innym oskarżonym, obrońca wyżej wymienionego wniósł o wyłączenie zarzutu dotyczącego jego mandanta do odrębnego rozpoznania oraz przekazanie sprawy do rozpatrzenia innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Rejonowemu w B. , właściwemu dla miejsca zamieszkania oskarżonego. Powyższe żądanie obrońca uzasadnił stanem zdrowia oskarżonego, który nie pozwala mu na branie udziału w czynnościach procesowych w sądach położonych w znacznych odległościach od jego miejsca zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach – w sytuacjach, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości odnosi się także do realizacji konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu, którego jedną z gwarancji jest rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 EKPC). W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie podnosi się, że stan zdrowia oskarżonego stanowiący przeciwwskazanie do rozpoczęcia procesu lub uniemożliwiający jego kontynuowanie, stanowi jedną z podstaw przekazania sprawy w oparciu o treść art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu, ponieważ rozstrzygnięcie sprawy w rozsądnym terminie, bez nieuzasadnionej zwłoki mieści się w pojęciu dobra wymiaru sprawiedliwości, o jakim mowa w powołanym wyżej przepisie. Zatem, gdy stan zdrowia oskarżonego blokuje możliwość jego osobistego stawienia przed sądem właściwym miejscowo i udziału w czynnościach procesowych przed tym sądem, a jednocześnie nie jest na tyle poważny, aby całkowicie wyłączał możliwość prowadzenia postępowania, celowe jest skorzystanie z instytucji właściwości delegacyjnej i przekazanie sprawy takiemu sądowi, przed którym postępowanie może się toczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2020 r, V KO 105/19).

W realiach przedmiotowej sprawy brak jest jednak podstaw do uznania, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w B.. Jak wynika bowiem z akt przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy w G. nie poprzedził wystąpienia do Sądu Najwyższego dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego, celem ustalenia stanu zdrowia oskarżonego, a jedynie zwrócił się do Sądu Rejonowego w B. o przesłanie opinii dotyczącej stanu zdrowia B. W., sporządzonej na potrzeby innego postępowania sądowego, toczącego się przed Sądem Rejonowym C. pod sygn. akt II K (...). Opinia ta nie może zostać uznana za

dowód w postaci opinii biegłego, skoro nie została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania.

Jednocześnie, wzmożoną ostrożność przy formułowaniu wniosków co do aktualnego stanu zdrowia oskarżonego winny wzbudzać pozyskane w ten sposób informacje, jeśli się zważy na datę sporządzenia wskazanej wyżej opinii biegłej (4 czerwca 2019 r.) oraz fakt, że wnioski biegłej zostały oparte wyłącznie w oparciu o wywiad przeprowadzony z oskarżonym oraz jego badanie przedmiotowe dokonane w dniu 31 maja 2019 r. Wreszcie, nawet z treści tej, sporządzonej na potrzeby innego postępowania opinii, nie sposób jednoznacznie wywnioskować, że oskarżony nie może uczestniczyć w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w G.. Podkreślić bowiem należy, że w rzeczonej opinii biegła nie wskazała, aby stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiał mu uczestnictwo w czynnościach procesowych przed sądem właściwym do rozpoznania sprawy, a jedynie stwierdziła, że „bezpieczniejsze dla badanego w świetle faktycznie poważnego schorzenia, byłoby uczestniczenie w sprawie przed Sądem w B.". Ustalenie takie nie jest absolutnie tożsame ze stwierdzeniem niemożności stawiennictwa przed sądem właściwym miejscowo do rozpoznania sprawy, a jako takie, w powiązaniu z pozostałymi przedstawionymi wyżej argumentami, wyklucza celowość odstępstwa od rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy uznał, że aktualnie brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku Sądu Rejonowego w G. o przekazanie – na podstawie art. 37 k.p.k. – sprawy oskarżonego B. W. Sądowi Rejonowemu w B. .

Z tych względów orzeczono jak w postanowieniu.